

Столиця стоячи аплодувала корецькому соловейку

Нещодавно побував у Києві. А там колеги-журналісти порадили побувати на Всеукраїнському фестивалі «Барви життя», де демонструватимуть свої таланти та здібності люди з обмеженими можливостями. У заході взяли участь представники з усіх областей України. В народі таких називають «сильними духом», бо фізичні вади не зламали їхнє прагнення до повноцінного життя. Вони навчились танцювати на інвалідних візках, а глухонімі – виконувати пісні, грати на музичних інструментах тощо.

Йшов концерт, і раптом оголошують:

– Максим Бондар з Корця, що на Рівненщині.

І з інвалідного візка полилась авторська пісня «Скажіть мені». Коли Максим доспівав, зал зааплодував йому стоячи, а мені пригадалась перша зустріч з цим хлопцем у його рідному селі Новий Корець

на «Святі села» з десяток років тому.

Тоді у інвалідному візку сидів юнак у вишиванці і чекав свого виходу на імпровізовану сцену під відкритим небом. Біля нього, втираючи непрохану сльозу, метушилась мати, радіючи, що її син, інвалід дитинства, зумів частково подолати недугу, бути серед людей та дарувати їм пісні. До були його перші виступи після тяжкої хвороби, а тепер я бачив змужнілого, симпатичного

парубка на столичній сцені.

А ще пригадалось, як на ювілейному вечорі його рідної школи, коли він співав, хтось із присутніх промовив: «Як гарно співає, йому б на велику сцену...».

Пророчі слова того чоловіка збулись. Спочатку юнака запросили до Рівного на фестиваль творчості людей з обмеженими можливостями. Тоді Максим Бондар увійшов у п'ятірку кращих виконавців і отримав право демонструвати свою майстерність на підсумковому гала-концерті.

– До цієї мети мій син ішов з дитинства, – сказала його мама Людмила Федорівна. – Йому не сповнилось й двох років, як він із сусідкою співав пісню «Зозуля», а у чотири підспівував їй «При дорозі кущ калини».

Коли Максим підріс, то навчався у дитячій школі мистецтв. Згодом у Корецькому ВПУ-24 опанував спеціальність оператора комп'ютерного набору та на-

вчався грати на електроніці. Його наполегливості не було меж, а хвороба прогресувала. У 12 років довелось хлопцеві лягти на операційний стіл у Дніпропетровську, а ще з народження Максимка супроводжували фізичні та психологічні реабілітації. І хоч Максим Бондар сповна не викувався, він вдячний Богу, що живе і продовжує боротися зі своєю недугою. Не любить, коли його жаліють; прагне, як і всі, жити повноцінним життям.

А за можливість виступити столиці, яку він виборов в регіональному конкурсі талантів у Рівному, Максим Бондар щиро дякує голові Корецької районної ради Ігорю Хоменчуку, головному лікарю Корецької ЦРЛ Володимирі Сухому, завідувачу сектору культури і туризму Корецької РДА Вікторії Плисюк, директору районного будинку культури і дозвілля Катерині Зубрицькій, працівнику районного будинку культури і дозвілля Аллі Бубі та іншим небайдужим людям, котрі з розумінням ставляться до людей з обмеженими можливостями.

Андрій ПАВЛОВСЬКИЙ